

Csalóka Péter

Vót egyszer egy dologkerülő ember, kiment az erdőbe, nekidőt egy fának, a fa görbe vót, oszt úgy tett, mintha támasztotta vóna, hogy le ne dőjjön. Arra megyen két katona lóháton, osztan odaköszönnek neki:

- Agyon Isten jó napot bátyám uram.
- Agyon Isten magoknak is. Mi járatba vannak?
- Szabadságra megyünk.

Valószínűleg csak úgy feketén mehetek szabadságra, mer nem mertek bemenni a faluba.

- Jó lenne egy fél liter pálinka, nem hozna-e nekünk?
- Hát nagyon szívesen bemennék, de ezt a görbe fát kell támasztanom, mert kidől. Azt mondja az egyik katona a másiknak:

- Hallod-e, támasszuk meg, hagy mennék el.

Oda is megy az egyik a fát támasztanyi. El is ment a paraszt, de lóháton, mert aszongya, gyalog messze van. Bement a kocsmába, de nem azér, hogy a katonáknak pálinkát vigyen. A kocsmárosnak odaadta a két lovat, hogy amíg a lovak árából tart, addig iszik. A sapkáját a kezébe fogta és csak annyit mondott:

- Sapkámát emelem, ki van fizetve.

A két katona meg csak várta, hogy győjjön a paraszt, de má nagyon unták, hát az egyik elment szétnéznyi, gyön-e má? Addig a másik támasztotta a fát. Má alkonyodik, de a paraszt sehol. Azt mongya az egyik:

- Hallod-e, hagyjuk itt ezt a fát. Ha kidől, hát dőjjön.

Elgyöttek onnan, hát a fa állt, csak görbe volt. Bebotorkálnak má estefeleg a faluba, a kocsmába. Ráismertek az emberre. Az meg má fizetett csára-búra mindenkinek. Aszongya nekik:

- Gyűjjenek ide vitézurak, iganak maguk is.

Megisznak egy litert, két litert, azt mondja a paraszt:

- Sapkámát emelem, ki van fizetve.
- Jól van bátyám, ki van fizetve – mondja a kocsmáros.

Összenéz a két katona. Aszongya az egyik:

- Hallod-e jó lenne megvenni tőle a sapkát, ingyen ihatnánk.

Meg is vették, de előbb úgy csinált, mintha nem szívesen adná, de oda adta. Elmegy a két katona, mennek a másik kocsmába. Rendelnek csára-búra, megemelik a sapkát, ahogy a paraszttú látták:

– Sapkámat emelem, ki van fizetve.

– Ki bizony az anyád pi....a – válaszolja a kocsmáros.

Azt mongya a másik katona:

– Add ide a sapkát, biztosan nem jó csinálod. De bizony az is úgy járt, mint az első.

– Hát minket jó becsapott a paraszt, gyere, keressük meg.

Keresték má a faluba mindenütt, kérdezősköttek utána. A paraszt meg má otthon vót. Észrevette a két katonát, mongya a feleséginek:

– Nocsak hozzál egy lepedőt!

Lefeküdt, oszt úgy tett, mintha meghalt vóna. Bemegy a két katona, oszt kérdezi:

– Itthon van-e Péter bácsi?

– Jaj, itthon van lelke, de má nem tunnak vele beszényi, ott fekszik a szobába halva.

– Meghalt? Hiszen még nemrégén beszélünk vele.

– Hátha nemrégén beszéltek is vele, de meghalt.

– Szegény Péter bácsi! Bemehetünk hozzá?

– Mennyenek be, nézzék meg!

Megnézik, körös-körű járják.

– Ejnye, de szerettünk vóna vele beszényi.

– No hát, ha annyira szeretnének vele beszényi, még megpróbálom feltámasztani.

Erre előveszi a sarokból a sulykot, meglapigattya a Péter bácsi talpát, hát Péter bácsi felkel. Megint összenéz a két katona:

– Hallod-e, vegyük meg tőle azt a sulykot, akárkit feltámaszthatnánk vele.

Péter bácsi megint jó behúzta őket, jó pénzzé eladta nekik a sulykot. Ment mendegélt a két katona, hát elértek egy faluho, ahol éppen meghalt egy gazdag lány. Bementek a halottas házho, oszt azt mongyák a házigazdának, hogy ők fel tuggyák a lányát támasztani. Bemennek a halotthoz, lapigattya a talpát, de biz nem kel fel. Akkor kikűttek mindenkit a házbó, oszt úgy elpüfölték a halottat, hogy még a

bőrt is leverték a bokájárú, mégse ébredt fel. Hát bizony utójára elkergették a két legényt. Péter bácsi megint becsapta őket. Nagyon mérges vót a két katona. Elhatározták, hogyha most utolérik, hát agyonütik. De bizony Péter bácsi megint lesen vót, oszt észrevette a két katonát. Szökött előlük, oszt éppen egy lagzis néppel találkozott. Mikor a kocsiho ért, hát láttya, hogy ott sírdogál a menyasszony. Azt kérdezi tőle:

– Hát te lelkem mért sírsz? Bizony azé, mer szeretem a vőlegényt.

Azt mongya neki Péter bácsi:

– Ne törőggj semmivel, vetkezz le gyorsan.

Levetkezik a menyasszony ő meg felvette a menyasszonyi ruhát, a menyasszonyt meg hazakütte. Mikor a lagzis nép kigyűtt a kocsmábú, má az ördögöt is boszorkánynak látták, dehogyis vették észre, hogy ki a menyasszony. Viszik hazafelé a menyasszonyt, az meg útközbe mindig bemondott valami bolondságot. A kocsis észrevette, hogy valami nincs rendbe, megállította a kocsit oszt aszongya:

– Embërek, baj van, töki van a menyasszonynak!

Akkor hozzáfog a menyasszony ríni, hogy mit fog őrá a kocsis. Elverték a kocsist, mentek tovább. A menyasszony megint bemondott valami hülyeséget, megint észreveszi a kocsis, mer az nem vót részeg, megint megállítja a kocsit:

– Embërek, baj van, töki van a menyasszonynak.

Úgy, hogy vagy háromszor jó elpáholták a kocsist, míg hazaértek. No, maj gyün a fekvésnek az ideje, mer akkor három napig tartott a lagzi. Odamegy a menyasszony az anyósáho, oszt aszongya:

– Anyámasszony nálunk az a szokás, hogy első éjjel a nyoszolyólányval hál a menyasszony.

– No, ne félj lyányom, maj te is avval hálsz.

Hát a padlásan készítették el az ágyakat. Ment fel a menyasszony a padlásra a nyoszolyólányval. Azt mongya a nyoszolyólány:

– De jó vóna, ha valamelyikönknek adott vóna valamit az Isten. Imádkozzál!

Hát imádkoztak, egyszercsak megszólal Péter:

– Nicsak, má nekem milyet adott.

Másnap megint a nyoszolyóasszonyval akart háljni a menyasszony. Hát megint avval is úgy vót. De harmadik éccaka a vőlegényvel kellett aludjni. Éccaka, mikor má kaparászott a vőlegény, azt mongya a menyasszony:

– Jaj, nekem le kellene mennyi pisínyi.

– Eriggy oda a sarokba!

– Nem lehet, mer kakányi is kell. Tudod-e mit? Kössé a derekamra egy madzagot, oszt eressz le! Maj ha végzek, meghúzom a kötelet, oszt húzzá fel.

Hát úgy is történt. De má nagyon soká vót a menyasszony, a vőlegény nem győzte kivárnyi:

– De soká vagy má! Menek má mingyá!

Húzza fel, de nagyon nehéz vót. Mikor lefeküttek, megint tapigatnyi kezdte a menyasszonyt. Az anyájék is ott aluttak, hát megkérdezi a vőlegény:

– Anyám, vót-e magának szarva, mikor menyasszony vót?

– Vót, vót, csak aluggy má!

Megint tapigattya, megint megkérdezi:

– Anyám, szőrös vót-e maga, mikor menyasszony vót?

– Vót, vót, csak aluggy má!

Tapigattya tovább, megint megkérdezi:

– Anyám, vót-e magának töki, mikor menyasszony vót?

– Vót, vót, csak aluggy má.

Hát reggel látták, hogy a bakkecske vót, a parasztnak meg se híri, se hamva. De a két katona megintcsak nyomába szegődött a parasztnak. No most má mit csinájjak, mongya Péter bácsi, ki kell talányi valamit. A két katona megfogta, bekötötték egy zsákba. No, most má nem kegyelmezünk, elvisszük a nagy vízbe, oszt belefojtjuk. A templom mellett kellett elmennyi. Azt mongya az egyik katona:

– Hallod-e, szegény Péter bácsiér mongyunk el legalább egy miatyánkot.

Bemennek a templomba, a falu közt meg hajtották a tehenet. Azt mongya Péter bácsi a zsákbú:

– Ki akar a menyországba jutnyi?

Azt mongya az öreg csordás:

– Bizony, én is szeretnék oda jutnyi.

– No, akkor gyorsan óggya ki a zsákot és bújjon bele, majd menyországba jut.

Mikor kigyön a két katona, fogják a zsákot, viszik a vízpartra. A teheneket meg má hajtotta Péter bácsi a másik oldalon. A két katona a parton jó meglóbáta a zsákot, hogy bevetyik a vízbe, de az egyik katona észrevette Péter bácsit, hogy ott hajtya a teheneket a másik ódalon. Fére tették a zsákot, oszt átkiáltottak Péter bácsinak:

– Hát maga hol jár?

– Nem láttyák, onnan hajtom a vízbő.

Mer ahogy ment a vízparton a nap odasütött oszt ott vót az árnyéka. Hát az egyik katona bement a vízbe, hogy maj ők is hajtanak onnan egy-egy tehenet:

– Oszta ha maj integetek – monta –, gyere utánam, mer ha sok lesz, nem bódogulok egyedül.

Alighogy belépett a vízbe, fuldokónyi kezdett, ahogy kapálódzott, a másik azt hitte, hogy neki integet, hogy mennyen utána. Oszta mindketten belefútak a nagy vízbe. Így szabadút meg Péter bácsi a két katonátú.